

[Viggo Starcke.]

Endelig: både i ly af restriktioner og toldbarrierer trives prisaftalerne. Der er i øjeblikket i pressen en del røre om visse prisaf-taler. Jeg finder det ganske uberettiget at rette sådanne angreb på enkeltpersoner. Det er systemet, der skal angribes, og så-længe det nuværende system består, er der mange enkeltvirksomheder, som er nødt til at bøje sig for systemet som en realitet, på samme måde som en mand, der måske er tilhænger af, at der kun skal være privat-skoler, er nødt til at sende sine børn i offentlig skole imod sin inderste overbevisning. Men jeg kan nævne, at før Danmark gik ind i planøkonomi i begyndelsen af 30'erne, havde vi godt 300 prisaf-taler, hvoraf de fleste sandsynligvis var af liden betydning. I dag har vi 1 000 prisaf-taler mere, ca. 1 300 prisaf-taler, der er vokset op i ly af restriktioner, planøkonomi og afspærring, og det er derfor fejlagtigt, som der står i mange aviser, at prisaf-taler er føl-gen af liberalisering og noget, der dukker frem, når liberaliseringen kommer. Den dag man lukker effektivt op, vil prisaf-talerne blive blæst til side.

Som punkt 8 pegede retsforbundet på nødvendigheden af besparelser på stats-budgettet. Det tidligere ærede medlem Funck Jensen har fra vor side anvist besparelser på over 300 millioner. De konservative har senere fremsat ønske om 5 pct. besparelser. Den tidligere højtærede finansminister mente at kunne spare ca. 60 millioner, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har ment, at der kunne spares ca. 150 millioner, og finansudvalgets formand det ærede medlem hr. Jensen-Broby har endogså ment at kunne spare 600 millioner. Jeg vil tro, at mange af disse beløb fuldstændig dækker hinanden, så det ville ikke være forsvarligt at lægge dem sammen. Men hvis vi nu blot holder os til finansudvalgets formand, må man jo indrømme, at 600 millioner dog ikke er småpenge, men så stort et beløb, at man med nogen ret kunne have forventet, at man kunne have fået øje på det noget før.

Det 9. punkt omhandlede opsigelse af traktater, der binder til statshandel, efterhånden som disse traktater udløber. Vi ønsker, at købmænd og andelsorganisationer skal overtage handelen; de magtede det godt tidligere, og politikerne og plan-økonomerne har vist, at de ikke har magtet det.

I punkt 10 understregede vi, at den sociale lovgivning ikke måtte forringes, så længe effektivere reformer ikke har gjort den overflødig. Dette siges her til yder-

ligere oplysning for de socialdemokratiske partibosser og blade, der imod bedre vidende fortalte deres vælgere, at retsforbundet ville lade de gamle dø af sult. Det er forstemmende, når et stort parti ledes af små mennesker.

I det 11. punkt ønskede vi forfatningskommissionens arbejde genoptaget og 21 års valgret gennemført.

I det 12. punkt ønskede vi huslejespørgs-målet, som på grund af mange indgreb er kommet ind i en uheldig skure, henvist til behandling i et sagkyndigt udvalg, og vi vil gerne takke den høje regering for, at den nu har taget initiativet til noget sådant.

Det 13. punkt ønskede, at det militære værn blev bygget op på en sådan frivillig-hed, som Liddell Hart nu har anført vægtige grunde for. Desuden ønskede vi værneskatten opført på skattebilletten i et regn-skab for sig, ligesom vi frarådede at gå lånevejen.

Punkt 14 vendte sig imod inflationen og udpumpningen af nye penge, herunder Marshallpengene. Hvis man havde fulgt retsforbundets pengepolitik den 18. sep-tember i fjor, frigivet kronen og fjernet årsagerne til kronens udhuling, ville vi i dag have stået med en stærk hård valuta ligesom Schweiz.

Som man vil se af denne udvikling, har retsforbundet under forhandlingerne efter valget holdt de løfter, som vi havde givet vælgerne. Vi havde efter de andre partiers holdning her i salen i augustdagene og deres udtalelser under valgkampen ventet, at der ville have været mulighed for den ændring i Danmarks handelspolitiske linie, som er blevet en nødvendighed. Men da det kom til realitetsdrøftelser, viste det sig, at der i virkeligheden kun var små gradforskelle imellem alle de fire gamle partier. Det var næsten ord til andet de samme betænkelig-heder, der fremførtes, alt det der, som man har hørt så tit: at forudsætningerne for liberaliseringen må skabes, før man kan liberalisere. Den melodi har vi nu hørt i snart 20 år. I 20 år er venstre og kon-servative blevet ved med at skabe disse forudsætninger. Hvad er det egentlig, de skaber? Det er skaber. Og det ærede med-lem hr. Bertel Dahlgaard udtalte her for lidt siden, at forudsætningen for restriktionernes afvikling er varerigelighed. Vi ser omvendt på det; vi mener, at resultatet af restriktionerne er varemangel, og så længe man beholder disse restriktioner, kan forud-sætningen for deres afskaffelse, som er vare-rikelighed, ikke opstå.

Nu da vi taler om liberaliseringen, kom-